

DERTIEN

Transformatie

DERTIEN

Transformatie

Astrid HL Goossens

De spreuken en kruiden in dit boek zijn op eigen risico te gebruiken. Noch de auteur, noch de uitgeverij kan hiervoor aansprakelijk gehouden worden.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen of entiteiten.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Astrid HL Goossens

Coverontwerp: Astrid HL Goossens

ISBN:9789464925081

© 2023 Astrid HL Goossens

Proloog

De fluweelzachte duisternis omringde het schijnsel van de volle maan. De lucht was bevangen met een oosterse geur, afkomstig van de vele wierookstokjes die her en der aan de rand van een stenen pad in het gras staken. Dansende vlammetjes van honderden, kleine theelichtjes begrepsden de stenen. Mensen bewogen langzaam in een rij het pad op dat hen naar een grote tuin leidde. Zij droegen hun eigen kaars.

Een man, gehuld in een zwarte cape, liep vooraan. Traag dwaalde hij af van de rechte lijn. Hij gaf de anderen instructies. Fluisterend. Alsof hij de nacht niet wilde wekken. De menigte vormde gestaag een grote cirkel. Hun donkere kleding stond in schril contrast met het heldere licht van de kaars die ze vasthielden. Een voor een kwamen ze tot stilstand. De hoofden gebogen, hun gezicht griezelig verlicht door de vlam.

Eén iemand stapte uit de cirkel en begaf zich naar het midden. De vrouw met witte cape hief haar armen op. Een subtiele gong weerklonk. De hoofden van de omstaanders richtten gelijktijdig op haar.

‘Vrienden, wij zijn hier vanavond bijeengekomen om afscheid te nemen van Stefaan. Vanavond vieren we hier zijn leven in het onze en zijn leven in het hiernamaals. Laten we even in stilte aan hem terugdenken.’

Loulou stond met haar kaars het gebeuren te aanschouwen. Ze had altijd een sterke band gehad met Stefaan en zijn vrouw Cinthe. Hij was een gevierd schilder. Hij was een levensgenieter. Hij genoot! Te veel vet eten, te weinig beweging en het ontkennen van zijn duizenden kwaaltjes hadden hem de das omgedaan. Enkele weken

voor hun huwelijksverjaardag was hij in zijn slaap gestorven.

In gedachten keerde ze terug naar die ochtend toen Cinthe haar in paniek had opgebeld. Haar woorden onverstaanbaar, het gejammer en de snikken wel. Loulou had Cinthe instructies gegeven, zoals een sergeant instructies geeft aan zijn soldaat. Daarna was ze vlug in haar wagen gesprongen en had het korte ritje in sneltempo afgelegd. Aangekomen werd de deur geopend door een lijkbleke Cinthe. Ze hield één arm omhoog, de wijsvinger wijzend naar de trap. Loulou holde de treden op, om bij het binnenstormen van de slaapkamer, weer achteruit te vliegen door de schok. Het lichaam lag roerloos op het bed. Ze zag direct aan het lege omhulsel dat er geen ziel meer in huisde. Loulou belde de hulpdiensten.

Dit was het scenario dat zich enkele dagen geleden had afgespeeld in het huis dat behoorde tot de tuin waarin ze zich nu bevond.

Een tweede zware gong deed haar terugkeren naar het heden. Loulou bekeek de betraande gezichten van de anderen. Tussen de aanwezigen waren ook vele bekenden.

Lotte en haar vriend Wesley stonden op enkele stappen van haar. De haat die ze in de ogen van Lotte zag, zou een vreemde op de vlucht hebben doen slaan. Het verbaasde haar niet. Ze vond het wel bizar dat die twee uitgenodigd waren op het afscheidsrитуeel. Haar ogen gleden vlug verder om halt te houden in de ogen van Cinthe. Dit contact zorgde voor een onmiddellijk gevoel van rust en veiligheid.

De vrouw in het midden van de cirkel ging verder met ceremoniële woorden.

‘Met dit graan trekken we de drie cirkels. Met dit graan zal de dode weer in de oerkiem van het leven opstaan.’

De vrouw liep gewichtig driemaal rond de urne, die zich in het midden bevond. Ze prevelde onhoorbare woorden en eindigde door haar armen de lucht in te zwieren.

Enkele vrouwen en mannen met een dienblad vol gevulde glazen liepen de genodigden af. Loulou nam een glas water.

‘Laten we een minnedronk houden ter ere van Stefaan!’

Iedereen stak zijn glas op om te klinken op het leven en de dood.

Hoofdstuk I

‘Denk je niet dat het tijd wordt om alles in orde te brengen?’

‘Is het dan al tijd?’

‘Straks is er geen tijd meer. Wat zal je dan doen?’

‘Goed, ik zal beginnen met alles te regelen. Ik ga de thee klaarmaken!’

De stemmen echoden door tijd en ruimte.

‘Nee, hij heeft veel liever koffie!’ riep ze uit.

Snakkend naar adem opende ze de ogen. Ze had gedroomd over Stefaan die een tijdje geleden was overleden. Hij had gesproken. Hij zou thee klaarmaken. Voor wie, werd er niet bij gezegd. Waarom ze het in haar droom over koffie had, wist ze niet. Haar dromen waren altijd gevuld met zwarte vogels, niet met koffie. Ze tuurde naar de wijzers van haar wekker. Half zeven. Met een zucht draaide Loulou zich om. Nog een paar uurtjes, dacht ze. Haar gedachten lieten het echter niet toe. Die bezorgden haar een retourticket naar een verleden tijd, een recent verleden. Een verleden waar een feestje met een ouijabord een plaats innam. Toen had Loulou ontdekt dat enkele van haar vrienden haar probeerden te kwetsen.

Ze was beschuldigd van bedrog. Ze zou zelfs de aanstoker van zware conflicten zijn geweest, volgens hen. Die avond was echter de waarheid bovengekomen en de echte onruststoker ontmaskerd. De zogenaamde vrienden hadden nooit een ‘sorry dat we je vals hebben beschuldigd’ geuit.

Loulou duwde deze beschouwingen van zich af. ‘Ik heb andere dingen te doen dan rond te slenteren in het verleden,’ mompelde ze in zichzelf.

Met moeite sprong ze uit haar bed. Loulou zou Cinthe die dag helpen met het schoonmaken van het huis en het opruimen van de persoonlijke spullen van de overledene. Er zou niet alleen met water en zeep worden gekuist. Een rituele schoonmaak stond ook op de planning. Loulou herinnerde zich het telefoongesprek van enkele dagen geleden.

‘Het huis is één aandenken aan Stefaan. Loulou, wil je me niet helpen?’

Loulou was er niet happig op. De drukte in haar therapiepraktijk deed haar snakken naar een stressvrij weekend.

‘En weet je, eerst waren de herinneringen leuk. Maar na die avond met het ouijabord is het volledig fout gelopen. Ik denk dat er te veel negatieve energie is blijven hangen. Mijn gedachten veranderen steeds in angstaanjagende herinneringen. Dus je hulp is echt nodig.’ De smekende toon van Cinthe had succes.

‘Ok, ik zal je komen helpen. Zeg maar wanneer en hoe laat!’

‘Zaterdag, zo vlug als het voor je uitkomt! Want dat gedoe dat ik heb uitgevoerd met die zwarte en die normale spiegel, ik denk dat dit ook een verkeerde uitwerking heeft gehad.’

Loulou begreep de laatste zin van Cinthe niet goed. Maar onsamenhangende verhalen waren nu eenmaal iets typerend voor Cinthe.

Enkele uren later stapte Loulou, gekleed in versleten zwarte jeans en slobber T-shirt, uit haar auto. Haar kastanjebruine haren waren opgestoken in een warrige dot. Ze tuurde met haar bruine ogen even naar de alledaagse huizen in de doodlopende straat die werd afgesloten door een dikke bomerrij. Ze waren de bewakers van het bos dat

in de zomer krioelde van de stadsmensen. Loulou keerde zich om en wandelde de andere richting uit, naar het even alledaagse huisje van haar vriendin. Alledaags aan de buitenkant, dacht ze grinnikend.

Vol goede moed drukte Loulou met haar vinger op de deurbel.

Een opgewekte Cinthe deed open.

‘Dag snoetje, kom binnen, wil je thee of koffie voor we starten?’

Loulou schrok. De vrolijkheid stond in schril contrast met wat er stond te gebeuren.

Vandaag zouden er herinneringen in de vorm van kleding, boeken en schilderijen van de overleden partner verdwijnen uit het huis. Tastbare herinneringen die zouden leiden tot traantjes. En toch stond er een glimlachende Cinthe voor haar.

‘Koffie is altijd welkom,’ antwoordde ze. Loulou probeerde haar verontrusting niet te laten blijken. ‘Die paarsblauwe tinten in je haren zijn schitterend!’

Cinthe gaf haar een knuffel en de twee vrouwen stapten naar de keuken. Koffie werd ingeschonken en opgedronken. Koekjes werden op de tafel gezet en bleven onaangeroerd.

Na een half uurtje stonden ze op.

Met lood in de schoenen beklom Loulou de trap naar de slaapkamer. Het was geleden van die akelige ochtend dat ze hier nog een voet had binnen gezet.

‘Wauw, heb jij die muren geschilderd? Die pasteltinten passen perfect bij die zachtblauwe spreit!’

Ze keek even rond. De slaapkamer gaf een vrolijke indruk. Het bed, nu zonder koud lichaam, stond, piekfijn opgedekt, in het midden van de ruimte. Er heerste een aangename rust. En toch voelde er iets niet juist.

Loulou fronste haar wenkbrauwen terwijl ze een blik wierp in de grote staande spiegel. Enkel mijn spiegelbeeld, dacht ze. Ik had wel andere kleding kunnen aandoen, dan deze vodden. Peinzend keek ze naar haar reflectie. Werd ze bekeken? Ze draaide zich als de bliksem om. Ze verbleekte. Daar stond een gestalte! Loulou knipperde even met haar ogen en het beeld verdween.

Ze draaide zich richting Cinthe die zich aan de andere kant van de kamer bevond en half verborgen in een groen geschilderde kleerkast stond te rommelen.

‘Ja, het laagje verf was nodig,’ mompelde Cinthe.

Loulou zuchtte diep. Het zal wel mijn verbeelding zijn geweest, peinsde ze, de koude rilling op haar rug negerend. Moe sloot ze haar ogen.

‘En, hoever sta je al?’

‘De waarschuwing is gegeven.’

‘Ok, maar dat was wel op het nippertje. Denk je dat je alles op tijd zal afkrijgen?’

‘Ja, het eerste dat ik zal doen is koffiezetten, want dat blijkt hij liever te willen. Heb je enig idee of die sterk of slap moet zijn?’

‘Geen idee, je kan uit voorzorg wel melk en suiker halen.’

‘Ik moet je even iets melden. Ik heb iets gedaan dat misschien niet echt mocht. Ik ben een kijkje gaan nemen daar.’

‘Ben je helemaal op je hoofd gevallen? Je weet dat dit ten strengste verboden is!’

‘Ja, maar ik denk dat ze mij niet hebben gezien. De ene vrouw gaf wel een teken van herkenning, maar ik denk dat ze het zelf niet geloofde dat ik daar in die kamer stond. Ik ben achter haar rug terug weggegaan.’

‘Ik hoop voor jou dat dit geen gevolgen zal hebben. Uw plaats daar is afgelopen!’

Hij keek de figuur na die zich langzaam van hem verwijderde. Hij twijfelde eraan of hij de vele regels zou naleven.

‘Slaapkopje, wakker worden.’ Vaag drong de vrouwenstem tot haar door.

‘Sorry.’ De levendigheid van haar droom desoriënteerde haar. ‘Ik val de laatste tijd overal in slaap.’

‘Ja, dat komt ervan als je altijd werkt en niet de tijd neemt om voor jezelf te zorgen. Het geeft niet. Ik maak je tijdig wakker.’ En Cinthe dook opnieuw de kleerkast in.

Enkele uren later stak het grootste deel van de kleding van Stefaan in kartonnen dozen.

‘Eerst even lunchen, dan kunnen we daarna verder met de reiniging,’ zuchtte Cinthe. Ze liep de keukenruimte in en nam verscheidene gevulde dozen uit de koelkast.

‘Loulou, wil jij de tafel buiten dekken? Het is zo’n mooi weer! We kunnen gerust buiten eten.’

En dit deed Loulou met veel plezier. Na het gevoel bekeken te worden en de koude rilling, had ze gedroomd dat ze stemmen hoorde.

Vervormde stemmen met een buitenaardse intonatie die bespraken wat er op dat ogenblik gebeurde. Een allesbehalve leuke ervaring waar ze geen verklaring voor had.

Ze zette de achterdeur naar de tuin wagenwijd open en keek op naar de vrolijke julizon. Met gesloten ogen genoot ze van de warme stralen op haar snoetje.

Gerinkel van borden, messen, vorken en glazen bracht haar weer naar de realiteit. Cinthe plaatste nog een schotel

met broodjes en beleg op een dienblad en overhandigde het glimlachend aan Loulou.

In stilte dekte Loulou de zeshoekige tuintafel voor twee. Hoe anders was de tuin nu. Her en der zag Loulou nog het zilver van enkele vergeten opgebrande theelichtjes in het gras fonkelen.

Ze nam een glas op en speelde met de weerkaatsingen van het zonlicht die kleurrijke vervormingen creëerden. Een golf van vermoeidheid sloeg over haar heen en het glas viel uit haar handen.

‘Scherven brengen geluk!’ riep Cinthe die juist buiten keek.

Loulou slikte. Ze had het gehad met haar te pas en te onpas in slaap vallen. Het werd tijd dat ze de huisarts raadpleegde. Misschien moest ze er vandaag ook met Cinthe over spreken. Was het er wel de tijd voor? Vandaag stond in het teken van een overledene. Dan kon ze toch niet alle aandacht opeisen?

Verstrooid liep Loulou terug naar binnen.

‘Ik ruim onmiddellijk de scherven op. Moet ik nog met iets anders helpen?’ vroeg ze aan Cinthe, die dozen vol etenswaren balanceerde en naar buiten stapte.

‘Nee hoor, alles is in orde, je mag dat nog mee naar buiten dragen en dan kunnen we eten.’

Cinthe knikte onhandig richting een glazen schaal gevuld met een mengeling van ijsbergsla, tomaten, eieren en stukjes zalm en tonijn.

‘Weet je zeker dat we genoeg hebben?’ grapte Loulou.

‘Ja, hoor.’

Loulou nam de schaal en liet even haar ogen over de tuin dwalen. Gele zonnevlekjes sprongen het en der dankzij de zomerbries die de boomblaadjes bewoog. Ze keek naar

Cinthe die de dozen zo goed mogelijk op de tafel schikte. Ze schraapte haar stem. Nu of nooit, dacht ze.

Het luide geschel van de deurbel verstoorde haar intentie.

‘Oh ja, ik ben je vergeten te zeggen dat er extra gasten zijn voor de lunch. Sam is een van hen!’ klonk het uit de verte.

Loulou bloosde lichtjes en repte zich naar de voordeur.

Een onbekende vrouw en heer knikten haar tegemoet en zonder op een uitnodiging te wachten, stapten ze het huis in. Sam kwam op zijn eigen rustige manier binnen en drukte licht zijn lippen op haar wang. Hij nam de schaal uit haar handen.

Het onbekende stel wandelde richting tuin en zetten zich aan de gedekte plaatsen. Loulou holde hen achterna en keek vragerend naar Cinthe. Die kwam onverstoorbaar door de keukendeur met extra borden, bestek en glazen. De onbekende gasten haalden een fles wijn boven.

Verbijsterd liet Loulou zich op een van de lege tuinstoelen naast Sam vallen.

‘Het is hier toch altijd gezellig, hé,’ zei de vrouw rondkijkend. ‘Gelukkig zorgt Cinthe altijd voor veel eten!’ De andere persoon schepte ondertussen de borden vol.

Loulou pijnigde haar hersenen. Ze kende deze mensen, ze had hen al ontmoet. En ze hadden toen dezelfde zonderlinge indruk achtergelaten. De namen ontsnapten haar. Om niet te blijven piekeren op onbekende voornamen, begon Loulou te eten.

De conversatie werd volledig gedirigeerd door het bekende onbekende koppel. Zelfs Cinthe, die graag het woord voerde, kreeg weinig inspraak. Af en toe knikte Loulou bevestigend of gaf een rare ‘hm’ als reactie. Sam repte geen woord. Een uur later stonden de twee